

Marici.

Tvoj duh je hrepenel v višave,
poromal že je v lepši svet,
na tvojem posvečenem grobu
poganja prve rože cvet.

Kadàr pomladne dni prikljije
sto rož iz zemskih hladnih tal,
kadàr nam solnce spet zasije,
kdo bi noči se temne bal?

Na grob sem jo vsadila tebi,
na pot iz solznih dolov teh,
spominja naj me, ah, spominja
življenja tudi na grobeh . . .

Iz groba mladi cvet poganja,
in zvezde sred noči goré . . .
Ni večno mrtev, kdor tu sanja,
saj duše vekomaj živé . . .

Pozvan iz groba cvet pomladi,
pozvana ti v življenje boš . . .
In takrat bodeš živa roža
sred ovenelih grobnih rož . . .

Bogomila.

Divji mož.

Divji mož, kosmati mož
tri doline je ogradil:
„To bo vrt moj, vanj si rož
in sočivja bom posadil.“

U izbico vesel je šel,
ali ko se v nji zravnal je,
v strop z glavó se je zadel
in ves dvorec mu razpjal je.

Pluga nima ne brané,
kar z rokami prst rahlja si —
kar storile so roké,
to z nogami potepta si.

Šel na jezero je pit,
a na brado je pozabil —
mož povodnji, v kotlu skrit,
za kodeljó ga je zgrabil.

Divji mož, kosmati mož
hišico si je sezidal:
„Tukaj mirno živel boš,
kdo ti ne bi zdaj zavidal!“

„Joj“, zajavka divji mož,
„Za nezgodo gre nezgoda!“
A vodnar: „E, kaj se boš!
Ne nezgoda, le neroda!“

Oton Zupancič.

